zahvalnost & radost

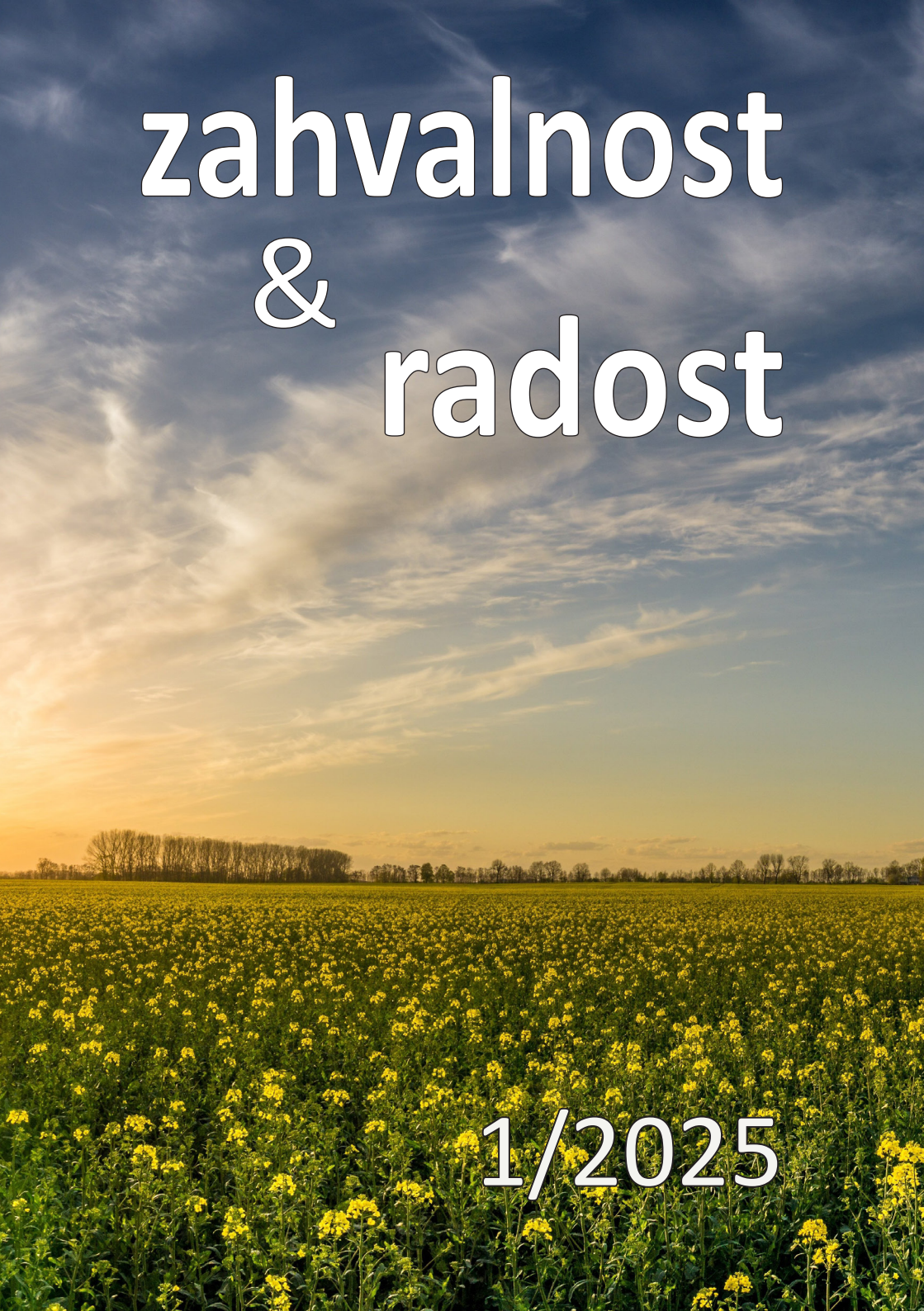

1/2025

Sadržaj **Strana**

Vode u Bibliji (3) **1**

Tajna pobožnosti **5**

Odreći se samoga sebe **9**

Pomoć na putu vjere: Otpadanje i obnova, Svjetlo vječnosti **12**

Biblijske slike i simboli: ptica, životinja, živa bića **15**

Dragi čitatelji,

Uskrsli Gospodin Isus je objašnjavao Pisma (Lk 24,27) dvojici koja su išla u Emaus te im je, kako su kasnije sami rekli, „otvorio Pisma“ (red. 32). Ishod je bio da su im se „otvorile oči“ i prepoznali su ga (red. 31). Kasnije, kada je bio s Dvanaestoricom, „otvorio im je um“ da razumiju Pisma (red. 45). Sve je to bilo plod „otvorenog groba“ (red. 12), to jest Njegova uskrsnuća.

Koliko toga je napisano u SZ-u što često nisu razumjeli čak ni oni koji su to pisali pod vodstvom Svetog Duha – bilo im je „zatvoreno“. Kako li smo povlašteni mi u tome da nam je uskrsnućem Gospodina Isusa u potpunosti „otvorena“ Božja Riječ! U tome što možemo prepoznati Njega, o kome govore sva Pisma, i što možemo razumjeti sva Pisma, od Postanka do Otkrivenja!

Nekoliko članaka u ovom broju rasvjetljava nam neke odjeljke SZ-a. No cilj nije samo razumjeti značenje nekog odjeljka ili ga znati protumačiti. Cilj je, prije svega, prepoznati Njega, to jest vidjeti Gospodina Isusa u svakom odjeljku Pisma i susresti se s Njim u živom zajedništvu. A onaj konačan cilj, i djelatnost koja neće prestati ni u vječnosti, jest slavljenje i hvaljenje Boga, kao što čitamo na svršetku Lukinog evanđelja (24,53).

Neka bi nas „otvoren grob“, „otvorena Pisma“, „otvorene oči“ i „otvoren um“ doveli do „otvorenih usta“ koja će već sada slaviti i hvaliti Boga!

Srdačan pozdrav

Vaš urednik

Vode u Izraelu (3)

Različiti ljudi u Bibliji boravili su uz potoke. Ponekad je to bilo na dobro, a ponekad na zlo. Iz tri primjera želimo naučiti nešto za naš život vjere.

Rubenovi potoci

Suci 5,15.16

Izrael je u ratu. Taj narod bori se protiv ugnjetavanja od strane Kanaanaca. No zapravo se protiv neprijatelja prvenstveno bore vojnici iz Zebulonova i Naftalijeva plemena. Ljudi iz Dana, Ašera i Gileada ne mare za tu bitku (Suci 5,17). No u Rubenovom plemenu je drugačije. Oni su svjesni da bi trebali pomoći i uključiti se. Održavaju skupove uz potoke i tamo raspravljaju o tome što bi mogli učiniti. Ali na kraju nisu ništa učinili. Propustili su prigodu da se bore na Božjoj strani i prime pobjedu od njega.

Što je pošlo krivo? Ljudi iz Rubenova plemena radije su ostali uz svoja stada. Njihovo zanimanje bilo im je važnije od borbe. Takva bi borba donijela odricanja, a oni na to nisu bili spremni. Neodlučno su premišljali – i ostali kod kuće.

Postoje različite stvari koje i nas mogu spriječiti u tome da služimo Gospodinu i svjedočimo za njega. Apostol Pavao nas u tome uspoređuje s vojnicima koji su unajmljeni za plaću (2 Tim 2,3-4). Kao „vojnici Krista Isusa“ trebamo biti potpuno predani našem Gospodinu – ne obazirući se na moguće „nevolje“ koje dolaze sa službom.

Što vojnik ne čini kako bi se u potpunosti mogao posvetiti ratovanju? Ne zapleće se u _____.

Koja ga pobuda potiče na takvo ponašanje? Želi _____ onome koji ga je _____.

To ima sljedeće značenje za nas: kao vojnici Gospodina Isusa, Njemu povjeravamo sve u svom životu kako bismo u našoj nutrini bili slobodni i mogli mu nesmetano služiti. Pritom nam je stalo do toga da ugađamo našem Gospodinu.

U Marku 4,21 Gospodin naše svjedočanstvo za Njega uspoređuje sa svjetiljkom. Ako je postavljena na pogrešno mjesto, nema nikakve koristi od nje. Gdje je njezina svjetlost ozbiljno ograničena?

a) Ispod _____. Ta posuda služila je za mjerenje robe. Stoga ona govori o gomilanju materijalnih stvari (npr. zgrtanju novca). Ako je to sadržaj mog života, ne svjedočim za svojega Gospodina. Naprotiv, u velikoj sam opasnosti da kao vjernik pad-

nem. Na to sam upozoren u 1. Timoteju 6,9: „A oni koji se žele bogatiti, upadaju u napast i zamku, i u mnoge nerazumne i štetne požude koje utapaju ljude u propast i uništenje.“ Sigurno ozbiljno shvaćaš takvo upozorenje.

b) Ispod _____. Krevet je namijenjen spavanju. Ponekad i tijekom dana ležimo na krevetu i ljenčarimo. Tako on predstavlja udobnost i težnju za užicima, koji mogu spriječiti naše svjedočanstvo za Gospodina. Bog želi djelatne vjernike koji žive za njega i svjedoče u skladu sa svojim sposobnostima. Ne želi lijenčine, koje se samo žele što više opustiti (Izr 6,6.9).

Ako svu svoju snagu usmjeriš na zemaljske aktivnosti ili izbjegavaš svaki napor, nećeš biti svjedok za Gospodina niti ćeš imati snage da mu služiš s potpunom predanošću.

Potok Kerit

1. Kraljevima 17,1-9

Taj potok utječe u Jordan s istočne strane. Služio je Iliji kao skrovište od Ahaba i njegove žene. Ilija je ondje doživio osobito iskustvo u svom životu vjere: naučio je da je potpuno ovisan o Bogu. Piti iz potoka u početku nije bilo teško. No osloniti se na to da će ga hraniti gavrani bilo je prilično smiono – barem s ljudskoga gledišta. Ipak, Ilija je poslušao Božju zapovijed i pouzdao se u njegovu riječ (red. 5). Vjerojatno se s vremenom navikao na tu neobičnu opskrbu iz zraka. Dolazila je neprekidno, svakog jutra i svake večeri.

Zatim je Bog nastavio sa svojom poukom: potok je postajao sve plići. Bilo je jasno da će uskoro presušiti. Možda se Ilija pitao: „Što sada? Je li Bog to primijetio? Vidi li on opasnost da ću umrijeti od žeđi?“ Da, Bog je sve držao u svojoj ruci i na vrijeme je Iliju poslao na drugo mjesto.

Jesi li svjestan da si i ti potpuno ovisan o Bogu, čak i u pogledu hrane, pića i odjeće? Jesi li se možda poput mene navikao na to da imaš svega u izobilju? Onda je krajnje vrijeme da to razmotriš s Božjega gledišta. Evo nekoliko mjesta iz Biblije koja ti mogu pomoći u tome:

U 1. Timoteju 4,10 apostol Pavao pokazuje u koga se uvijek možeš pouzdati: „Pouzdajemo se u _____, koji je _____ svih ljudi, osobito vjernika.“

U Mateju 6,25-34 riječ je o brigama za ono što je materijalno. U 32. retku naći ćeš jedno obećanje za to: „Zna _____ _____ da vam je sve to potrebno.“

Ako i u tvome životu nastane neka oskudica, Gospodin te tim obećanjem želi ohrabriti da ne budeš nepotrebno zabrinut. Bog zna za tvoje potrebe i brinut će se za tebe. No često rješenje nekog problema ne dolazi brzo, ali dolazi pravodobno (Heb 4,16).

I u najmanjim stvarima života smo, dakle, ovisni o našem Bogu. To je ponekad teško razumjeti, jer živimo u izobilju. No, ipak, nije samo po sebi razumljivo to da svakog dana imamo dovoljno za jesti. Ako smo toga svjesni, to nas čini zahvalnima. Zato zahvali Bogu za sve dobre darove – u što spada jelo, odjeća, stan, zdravlje, sigurnost u zemlji itd. U Bibliji nam je zapovjeđeno da zahvaljujemo za to:

„Stoga, prije svega, pozivam na to da se obavljaju prošnje, molitve, zastupanja i _____ za sve ljude, za kraljeve i za sve koji su na vlasti, da provodimo miran i spokojan život u svoj pobožnosti i čestitosti“ (1 Tim 2,1.2).

„Oni zabranjuju ženiti se i nameću suzdržavanje od jela koja je Bog stvorio da ih sa _____ uzimaju oni koji vjeruju i poznaju istinu. Jer svako je Božje stvorenje dobro i ne treba odbaciti ništa ako se uzima sa _____“ (1 Tim 4,3.4).

„Budite _____“ (Kol 3,15).

Potok Zered

Ponovljeni Zakon 2,13-18

Potok Zered se danas nalazi na području države Jordan. U Mojsijevo doba bio je južna granica Moaba. Nakon dugog putovanja iz Egipta u Kanaan, Izraelci su se konačno odmorili kod potoka Zereda. Taj potok možda nije imao neku osobitu geografsku važnost, no označavao je kraj dugog razdoblja u izraelskoj povijesti, koje je trajalo 38 godina. U tom razdoblju pomrli su svi muškarci koji su na početku putovanja bili stariji od 20 godina. Zašto? Jer su više vjerovali uhodama (izviđačima) negoli GOSPODINU i njegovim riječima.

Cijelu tu priču naći ćeš zapisanu u Brojevima 13 i 14. Dvanaestorica uhoda izviđala su Kanaansku zemlju četrdeset dana i onda su o tome izvijestila narod. Desetorica od njih nisu vjerovala da je Izraelski narod u stanju istjerati neprijatelje iz te zemlje. Samo su Kaleb i Jošua vjerovali u pobjedu, jer su se uzdali u Boga. Izraelci su, na žalost, više vjerovali onoj desetorici uhoda.

Kako su točno postupili možeš pročitati u Brojevima 14,1-4. Napiši to vlastitim riječima:

_____

_____

_____

_____

Nakon toga je GOSPODIN objavio da želi uništiti sav narod. No tada se Mojsije zauzeo za Izraelce, tako da nije bio uništen sav narod. Ali odgovorni ljudi su morali biti kažnjeni. Zapazi ovu ozbiljnu Božju osudu:

„Jer svi ti ljudi koji su vidjeli moju slavu i moja čudesa koja sam učinio u Egiptu i u pustari, i dosad me već deset puta iskušavali i nisu poslušali moj glas, nipošto neće vidjeti zemlju koju sam zakletvom obećao njihovim ocima, niti će je vidjeti itko od onih koji su me izazivali“ (Br 14,22.23).

„Vaša će trupla popadati u ovoj pustari. I lutat će vaša djeca pustarom _____ i nositi vašu bludnost, sve dok vam trupla ne propadnu u pustari. Prema broju dana za kojih ste istraživali zemlju, to jest četrdeset dana, za svaki dan godinu, _____ snosit ćete za svoju opačinu; i znat ćete što znači moj prekid obećanja“ (Br 14,32-34).

Kod potoka Zereda je ta kazna bila dovršena: svi muškarci koji su bili sposobni za rat do tada su bili umrli. Bog ispunjava svoju riječ, čak i onda kada se radi o osudi.

Ti događaji vezani za Izraelski narod u pustari imaju značenje za tebe i mene: napisani su kao primjeri nama za opomenu. Dva odjeljka iz Novog zavjeta izravno se pozivaju na tu osudu u Brojevima 14:

1. Korinćanima 10,1-13

Bog je izbavio Izraelski narod iz Egipta i želio ga je dovesti u Kanaansku zemlju. Ali nije bio zadovoljan s većinom onih koji su bili izišli iz Egipta. Oni su pomrli u pustinji. Razlog tome bilo je to što su žudjeli za onime što je zlo, služili su idolima, činili blud i iskušavali GOSPODINA. Ako je Bog kaznio te Izraelce, trebamo ozbiljno shvatiti riječi u 12 retku:

„Neka, stoga, onaj tko misli da _____,

pazi da ne _____."

Naš život vjere nije lak. Susrećemo se s poteškoćama i kušnjama. Ako mislimo da ćemo te poteškoće već nekako moći riješiti sami, u velikoj smo opasnosti da učinimo neko zlo kao i Izraelci. To bi nas trebalo zabrinuti, zar ne? Ali imamo pomoć. Sâm Bog će te poduprijeti sa svime što ti je potrebno. Očekuj sve od Njega i u pogledu sebe usvoji riječi iz 13. retka: „Jer _____ je Bog, koji neće dopustiti da budete iskušani iznad onoga što možete podnijeti, nego će s iskušenjem _____ da možete izdržati."

Hebrejima 3,7 – 4,11

Hebreji su bili Židovi koji su napustili židovstvo i priključili se kršćanima. Pritom su mnogi od njih osobno povjerovali u Gospodina Isusa i obratili se Bogu. Sada je to njihovo ispovijedanje vjere došlo na provjeru. Ako nije bilo spojeno s istinskim obraćenjem, prije ili kasnije će ga odbaciti. No i oni koji su stvarno imali nov život bili su na provjeri. Kako bi izbjegli progonstvo koje im je donijelo ispovijedanje vjere u Gospodina Isusa, neki od njih razmišljali su o povratku u judaizam. Zbog toga su bili ozbiljno upozoreni ukazivanjem na njihove pretke u pustari. Oni su htjeli natrag u Egipat, unatoč svim silnim Božjim djelima koja su vidjeli i doživjeli. Posljedica toga bila je da nisu mogli ući u zemlju, nego su pomrli u pustari. Postojalo je više razloga za to:

- Hebrejima 3,15: Otvrdnuće srca. Namjesto da se sluša Boga, otvrdnjuje se i zanemaruju se njegova upozorenja.
- Hebrejima 3,17: Grijeh. Ne želi se prekinuti s pojedinim grijesima ni odbaciti loše navike.
- Hebrejima 3,18: Neposlušnost. Iako se poznaje istinu Božje Riječi, ne želi je se živjeti.
- Hebrejima 3,19: Nevjera. Namjesto da se pouzda u Božju svemoć i dobrotu, sumnja se u njegova obećanja.

Isusovi učenici također su imali slična obilježja nakon Njegova uskrsnuća. Koja su to u Marku 16,14?

_____

Potok Zered nam, dakle, služi kao ozbiljno upozorenje.

Patrick Margraf

(nastavak slijedi)

Tajna pobožnosti

„A neosporno je velika tajna pobožnosti: Bog bijaše očitovan u tijelu, opravdan u Duhu, viđen od anđelâ, propovijedan poganima, vjerovan u svijetu, primljen u slavu.“

1. Timoteju 3,16

Sadržaj ovoga retka u mnogim vjernicima izaziva zadivljenost i obožavanje.

Šest smislenih izjava o Sinu Božjem naslovljeno je kao „Tajna pobožnosti”. Izraz „tajna“ javlja se nekoliko puta u Novom zavjetu i općenito ukazuje na ono što je u starozavjetno doba bilo skriveno, ali su objavili Krist, njegovi apostoli i proroci Novog zavjeta, i to sada mogu razumjeti svi nanovo rođeni kršćani. Pobožnost, kako je ovdje opisana, proizlazi iz toga što u vjernicima prebiva Duh Sveti.

Što, zapravo, znači pobožnost? Izrazi „pijetet“ ili „poštovanje“ prema Bogu također izražavaju taj smisao. Savršen primjer pobožnog života odmah prepoznajemo u samom Gospodinu Isusu. Nikada na zemlji nije postojao čovjek koji je Boga nastojao častiti više negoli on. Po njemu učimo što je istinska pobožnost.

Gospodin Isus više nije na zemlji. Zar se pobožnost više ne može vidjeti? Naravno da može! Kao prvo, crkva Boga živoga označena je kao „stup … istine“ (r. 15). Istina je, da tako kažem, urezana u nju da je svi vide. Pobožnost je njezin sastavni dio. Zatim su tu pojedinačni vjernici, koji su usko povezani s uskrslim Kristom i na zemlji objavljuju njegove putove.

Sâm Krist, a ne zakoni ili načela, snaga je i pobuda života koji se živi u čast Bogu.

Izraz „pobožnost!“ ili „strah Božji“ ne ukazuje toliko na određene oblike pobožnosti koje ljudi obdržavaju; istinski pobožan strah je prije izražen činjenicom da je Gospodin Isus središnja osoba u životu vjernika. On sâm nam uvijek mora biti pred očima, ne samo nedjeljom ili tijekom religijskih blagdana.

Bog bijaše očitovan u tijelu

Prva izjava o osobi Gospodina Isusa razotkriva veliko čudo: vječni Božji Sin postao je čovjekom i objavio sve Božje veličanstvene značajke, poput ljubavi, milosti, pravednosti i istine.

Međutim, ovaj redak govori više od toga: Sin Božji je bio i jest vječni Bog. Tek u utjelovljenju je postao vidljiv i poznat po tome što je uzeo udio u „mesu i

krvi“. Apostol Ivan je napisao: „I postade Riječ tijelom” i „Isus Krist je u tijelu došao ” (usp. Hebrejima 2,14; Ivan 1,14; 1. Ivanova 4,2).

Ova tri opisa njegovog utjelovljenja ne odnose se ni na jednu običnu osobu: svi su bili „tijelom“ od početka svog postojanja te prisutni i vidljivi samo tjelesno. Jedino se za Sina Božjega može reći da je „očitovan u tijelu“, jer je njegovo postojanje bilo vječno.

Priznavanje Isusa Krista kao Boga i čovjeka u jednoj osobi bitna je značajka istinske pobožnosti. Oni koji Isusa vide samo kao dobročinitelja ili čudotvorca, imaju samo „obličje pobožnosti, ali snage su se njezine odrekli“ (2. Timoteju 3,5). Snagu za pobožnost vjernik crpi iz osobnog odnosa sa Sinom Božjim, koji je postao čovjekom, ali živi od vječnosti do vječnosti.

Opravdan u Duhu

Vidjeli smo da je prava pobožnost povezana s vječnim Božjim Sinom, koji je u punini vremena postao čovjekom. Zatim saznajemo da je on bio „opravdan u Duhu“.

„Opravdan” u ovom kontekstu ne može značiti da je bio oslobođen krivnje. To se može odnositi samo na one koji su bili optuženi pa je utvrđeno da su nedužni. „Opravdan u Duhu“ ukazuje na to da je on proglašen pravednim ili da je to dokazano, kao da je sudac za nekoga utvrdio da je besprijekoran.

Svaki korak u životu našega Gospodina na zemlji bio je Bogu ugodan. Sve što je on mislio, rekao i činio ispunilo je Božje pravedne zahtjeve. Duh Sveti je bio djelatan u svemu u njegovom životu: njegovom rođenju, njegovom hodu, njegovim riječima, njegovim čudesima i njegovoj smrti na križu. „Jest, sav je dražestan” (Pjesma nad pjesmama 5,16).

Uskrsnuće i uzašašće našega Gospodina na nebo krunsko je svjedočanstvo njegove savršenosti. Svojim uskrsnućem on je „proglašen Sinom Božjim u snazi, po duhu svetosti“ (Rimljanima 1,4). U pogledu njegovog uzašašća Duh Sveti osvjedočuje svijet o pravednosti, kao što je Isus rekao svojim učenicima: „Zato što ja odlazim k svome Ocu i više me nećete vidjeti“ (Ivan 16,10).

Najveća je nepravda bila učinjena tada kada je „Sveti i Pravedni” pribijen na križ. Ali on je sada s Ocem. Dolikuje to što mu je dano najviše mjesto u nebu i da svijet više ne može vidjeti njega, koga su mrzili bez razloga.

Viđen od anđela

Kad je Gospodin Isus bio na zemlji, u njega nije gledao samo vidljiv svijet, nego i svijet anđelâ. Anđeli su stvoreni mnogo prije negoli su prvi put ugledali svog Stvoritelja prigodom Isusova rođenja. No tada su se odmah glasno obradovali: „Slava Bogu na visinama, a na zemlji mir, prema ljudima dobra volja“ (Luka 2,14).

Sin Božji je ovdje na zemlji u potpunosti zaokupio pažnju anđela. Bili su upućeni na to da objave njegovo rođenje, njegovo uskrsnuće, njegovo uzašašće i njegov ponovni dolazak (usp. Luka 2,11; Matej 28,5.6; Djela apostolska 1,10.11).

Anđeli su „službujući duhovi” (Hebrejima 1,14), koji su redovito zaduženi za to da podupiru vjernike. Ali kad je Sin Božji bio na zemlji u neprijateljskim okolnostima, njihova je služba bila osobito usmjerena prema njemu. Naposljetku, oni su mu uvijek na usluzi kao njegovi anđeli. Služili su mu dok je bio među divljim životinjama i četrdeset ga je dana iskušavao Sotona. Kasnije su ga anđeli podupirali u njegovoj predsmrtnoj borbi u Getsemaniju. Sigurno im je bilo drago što su mu mogli služiti. Anđeli su također vidjeli i to da je Sin čovječji „zbog pretrpljene smrti“ učinjen nižim od njih (Hebrejima 2,9).

To nije bilo sve. Sin Božji vratio se u nebo kao proslavljeni čovjek. To su promatrali s radošću i zadivljenošću. Otad i nadalje priznali su ga zaklanim Jaganjcem, koji je zavrijedio svaku čast (Otkrivenje 5,11.12).

Propovijedan poganima

Prve tri izjave o Gospodinu Isusu odnose se na njegov život i djelo od njegovog rođenja do uzašašća. Sada ćemo razmotriti činjenicu koja je imala veliko značenje od trenutka proslavljenja Gospodina Isusa pa nadalje. To je „propovijedanje Isusa Krista” (Rimljanima 16,25).

Tiče se Evanđelja, radosne vijesti koja je obznanjena: „Onaj tko povjeruje i krsti se, bit će spašen; no onaj tko ne povjeruje, bit će osuđen” (Marko 16,16). Zapravo je sâm Krist taj koga se propovijeda, a ne neki vjerski nauk, niti bilo kakvu filozofiju ili religiju. Sadržaj Božjeg evanđelja je Osoba i njega treba objaviti i preporučiti svakom narodu. Stoga u Djelima apostolskim 8,5 čitamo: „Filip im propovijedaše Krista” (usp. Rimljanima 1,1-4).

Krist nije samo Kralj obećan židovskom narodu; on je istodobno „Spasitelj svijeta” (Ivan 4,42). U njemu se „milost Božja, koja donosi spasenje, pojavila svim ljudima” (Titu 2,11).

Svima je upućen poziv. To je jasno pokazao natpis na križu napisan na tri jezika: na hebrejskom za vjerski svijet, na latinskom za politički svijet i na grčkom za kulturni svijet. Osoba i žrtva Isusa Krista preveliki su da bi se ograničili na jedan narod. Bog je svoga Krista postavio da bude „svijetlo poganima“ i „spasenje do nakraj zemlje“ (Izaija 49,6).

„Jer ne propovijedamo sami sebe, nego Krista Isusa Gospodina” (2. Korinćanima 4,5).

Vjerovan u svijetu

„Ono … što smo vidjeli svojim očima, ono što smo promotrili i ruke naše opipale …“ (1. Ivanova 1,1).

Tako je apostol Ivan sažeo vrijeme koje su on i ostalih jedanaest učenika proveli zajedno s Gospodinom Isusom. On je doista bio prisutan i viđen, iako njegov izgled nije bio upadljiv.

Danas je on skriven od ljudskog pogleda. Gospodin je pripremio svoje učenike za ovo doba kad im je rekao: „Vjerujete u Boga i u mene vjerujte“ (Ivan 14,1). Trebali su naučiti vjerovati a da ne vide, što im nije bilo lako. Tomi, jednom od Dvanaestorice, Gospodin je rekao: „Blagoslovljeni su oni koji ne vidješe, a ipak povjerovaše“ (Ivan 20,29).

To ne znači da je kršćanska vjera slijepa vjera. Temelji se na povijesnim činjenicama koje nije moguće poreći. Bog se jasno objavio: u stvaranju, u svome Sinu, Isusu Kristu, i u svojoj Riječi. Ako Bog, stoga, zahtijeva da ljudi vjeruju u njega i vjeruju mu na riječ, on ne zahtijeva nešto nemoguće.

Kako nastaje vjera u Krista? Putem propovijedanja (usp. Rim 10,14). Tu poruku može prihvatiti svatko. Kao što Evanđelje ne poznaje nacionalna, društvena ili intelektualna ograničenja, tako ni među vjernicima nitko nije isključen: oni dolaze iz svakog plemena, jezika, naroda i nacije. Kakav je to divan ishod Božje milosti!

Primljen u slavu

Tajna pobožnosti završava izjavom da je Krist na nebu primljen u slavu. To je vrhunac opisa Gospodinove pobožnosti i od velikog je značaja za pobožan život.

U Novom zavjetu izraz „primljen“ često opisuje Isusovo uzašašće (npr. Marko 16,19; Djela 1,2). Njegov uzlazak nije bilo veličanstven javni prizor: svijet nije vidio ništa od toga. Međutim, svi u nebu bili su uključeni u to.

Kristovo uskrsnuće otkrilo je Božji suštinski karakter. Bilo je to kao da je Otac sve pokrenuo zato da svoga Krista ugrabi od smrti i uzdigne ga nad sve ostalo. „Taj koji je sišao (u donje krajeve zemlje), isti je onaj koji je uzašao povrh svih nebesa“ (Efežanima 4,9.10).

Uzašašće je Božji odgovor na križ i pomirbene patnje Sina čovječjega. „Ako je Bog proslavljen u njemu, i njega će Bog proslaviti u sebi” (Ivan 13,32). Bog ne bi čekao do Tisućgodišnjeg kraljevstva da ga proslavi; učinio je to odmah, samo četrdeset dana nakon uskrsnuća.

U Izraelu je oblak bio vidljiv znak Božje prisutnosti. Oblak se pojavio i tijekom uzašašća: odnio je Isusa od očiju učenika. On nas podsjeća na oblak na gori preobraženja, iz kojega se začuo glas: „Ovo je moj ljubljeni Sin: njega slušajte” (Luka 9,35).

Isusovo uzašašće: kojeg li zadivljujućeg očitovanja časti koju Bog ukazuje svome Sinu!

Iz dnevnog čitanja “Dobro Sjeme”

Odreći se samoga sebe

„Ako bismo svaki dan vježbali samo malo odricanja od samoga sebe, mnogo bismo lakše napredovali na svom putu prema Nebu.“

Ima mnogo zdrave i praktične istine u toj izreci. Put odricanja od samoga sebe je pravi put za kršćanina.

I reče (Krist) svima njima:

Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, i neka svaki dan uzima svoj križ i slijedi me. (Luka 9,23)

Ne kaže: „Neka se odrekne nečega što mu pripada.“ Ne, on se mora „odreći samoga sebe“, i to „svaki dan“. Svakog jutra kada ustanemo i iznova krenemo u svakodnevnicu, imamo isti velik i nadasve važan zadatak, naime, odreći se samoga sebe.

To mrsko „ja“ – ne naša osobnost, nego naše samoljublje – prati nas u stopu. Znamo po milosti da je „naš stari čovjek raspet“ – mrtav i sahranjen izvan Božjeg pogleda. No to vrijedi samo u pogledu našeg položaja u Kristu, sukladno onome kako nas Bog vidi. U djelovanju pak se svakog dana, svakog sata, svakog trenutka moramo odricati vlastitog „ja“ i osuditi ga. Načelo našeg položaja mora se ostvarivati na djelu. Bog nas vidi savršenima u Kristu. Nismo više u tijelu, ali tijelo je u nama i moramo ga se, snagom Svetoga Duha, odricati i držati ga raspetim.

Zapamtimo, nije dovoljno odreći se samo onih ružnih strana vlastitog „ja“, nego i onih istančanih – ne samo njegovih loših navika, nego i njegovih njegovanih ukusa – ne samo njegovih sirovosti i grubosti, nego i njegovih najuglađenijih i najotmjenijih oblika. To se ne prepoznaje uvijek. Prečesto se događa da, poput Šaula, poštes dimo ono što smatramo „najboljim“, a oštricu mača primijenimo protiv onoga što je „prezreno i bezvrijedno“ (1 Sam 15,9). No to nije dovoljno. Vlastito „ja“ je ono čega se moramo odreći. Da, vlastitog „ja“, u svoj njegovoj dužini i širini – ne samo nekih njegovih grana, nego njegovog debla – ne samo nekih dijelova naravi, nego same naravi. Razmjerno je lako odreći se nečega što se odnosi na vlastito „ja“, dok se vlastito „ja“ sve vrijeme tetoši i udovoljava mu se.

Mogu se odreći hrane, kako bih time nahranio svoj vjerski ponos.

Mogu umirati od gladi, kako bih njegovao ljubav prema novcu.

Mogu nositi otrcanu odjeću, a istodobno biti ponosan na svoj skupocjen namještaj i lijepo opremljen stan.

Zbog toga je potrebno uvijek se podsjećati na to da se moramo odreći samoga sebe.

Tko može procijeniti što je sve sadržano u tim važnim riječima „odreći se samoga sebe“? Vlastito „ja“ djeluje posvuda. U vlastitoj sobi, u obitelji, u prodavaonici, u autobusu, na ulici – posvuda, u svakom trenutku i u svim okolnostima. Ima svoje ukuse, svoje navike, svoje predrasude, ono što voli i što ne voli. Moramo ga se odreći u svemu tome. Možemo se čak zateći u takvom stanju da uživamo u dojmu koji imamo o sebi samima. Toga se moramo odlučno odreći.

Vlastito „ja“ pokazuje se i u našem životu vjere. Volimo one koji nam odgovm araju i simpatični su,

koji se slažu s nama i misle isto kao i mi,

koji cijene naše mišljenje ili se dive načinu na koji ga izražavamo.

Sve to treba staviti pod oštru oštricu noža odricanja od samoga sebe. Ako ne bude tako, možda ćemo nekog dragog i cijenjenog kršćanina prezirati samo zbog nečega što nam *ne odgovara*. S druge strane pak ćemo se možda diviti nekome tko je ispraznog, bezvrijednog karaktera, samo zato što pokazuje neke značajke koja se nama *sviđaju*.

Doista, od mnogih oblika koje naše „ja“ može poprimiti, nema mrskijega od onog religioznog. Odjeveno u taj pobožan ogrtač, ono želi sebe – namjesto Gospodina – učiniti središtem neke skupine kršćana, djelotvorno iskazivanje ljubavi ograničiti na taj uzak krug i pritom govoriti o kršćanskom zajedništvu. Nadalje, to religijsko „ja“ će isključiti iz tog uskog kruga svakoga tko o nekoj pojedinosti možda ima drugačije mišljenje ili drugačije gledište. Tvrdoglavo će odbijati prilagoditi se savjesti i slabosti drugih, i u tom pogledu neće popuštati ni za dlaku. No ista odobno će odbaciti mnoge istine kako bi održalo zajedništvo s onima koji su mu slični. Moramo biti vrlo oprezni u pogledu tog strašnog očitovanja religijskog „ja“.

Pažljivim čitanjem 1. Korinćanima 8-10 dobit ćemo važnu pouku o odricanju od samoga sebe. Naslov cijelog ovog odjeljka mogao bi glasiti: „Odreći se sebe u svakom pogledu, ali ni milimetar ne odstupiti od istine.“ To bi trebalo biti geslo svakog vjernog kršćanina. Kada je u pitanju vlastito „ja“, potrebno je odustati od svega. Kada pak je u pitanju istina, ne smije se odustati ni od čega.

Navest ćemo nekoliko primjera odricanja od sebe iz sljedećih poglavlja.

Stoga, ako jelo sablažnjava brata mojega, ne, neću jesti meso dovijeka da brata svoga ne sablaznim. (1. Korinćanima 8,13)

Jer premda sam ja slobodan od svih ljudi, ipak sam svima postao slugom da ih što više pridobijem. I Židovima sam postao kao Židov, da Židove pridobijem; … svima sam postao sve da na svaki način neke spasim. (1. Korinćanima 9,19-22)

Nitko neka ne traži svoje, nego svaki dobrobit drugoga. (1. Korinćanima 10,24)

Kako samo spremno tražimo ono što je naše! A kako teško se odlučujemo tražiti dobrobit drugoga!

Bitno je uočiti da je ono kada apostol izjavljuje da je on „svima postao sve“ riječ o odricanju od sebe, a ne o „plivanju niz struju“. Niti je on bio popustljiv prema samome sebi, niti je odustao od ijednog slovca Božje istine. Ali učinio je samoga sebe slugom svima, za njihovo dobro i na proslavljanje Boga.

U tome nam je on uzor. Molimo Gospodina za pomoć da ga možemo nasljedovati! Nismo pozvani odustati samo od svojih gledišta, predrasuda i sklonosti, nego i od naših osobnih prava na korist drugih. To je kršćaninova svakodnevna zadaća. Ako je ispunjavamo, onda nasljedujemo Gospodina Isusa i brže ćemo napredovati na putu prema nebu.

C. H. Mackintosh

Things New and Old

Rješenja za “Vode u Izraelu”

stvari ovoga života / ugoditi / izabrao

posude / kreveta

živoga Boga / spasitelj / Otac vaš nebeski

zahvaljivanje / zahvalnošću / zahvalnošću / zahvalni

Te noći su vikali i plakali. Mrmljali su protiv Mojsija i Arona. Nisu se pouzdali u Boga i htjeli su se vratiti u Egipat.

četrdeset godina / četrdeset godina

stoji / padne

vjeran / dati i izlaz

Nevjera i otvrdnuće srca

Pomoć na putu vjere

Otpadanje i obnova

„On obnavlja moju dušu.“
Psalam 23,3

Ako Te oblaci skriju oku,
Da ne vidim tvoju ljepotu,
Kad oni prođu, opet mi svijetli
Čudesan sjaj tvoje ljubavi.

O, Isuse, čuvaj moju dušu,
Da uvijek kraj tebe ostanem;
Ako i zalutam, nauči me
Kako da se Tebi brzo vratim.

Vjerna navika osuđivanja tijela u nečem malom tajna je očuvanja od pada.

Vrlo je neugodno upoznati samoga sebe, ali je vrlo korisno. Petar je bio prorešetan i morao je naučiti da je njegovo samopouzdanje bilo glavni razlog njegova pada. … Na posljetku Gospodin nije samo obnovio njegovu dušu, nego ga je učinio i kanalom blagoslova za druge. Kada poznaješ svoju potpunu ništavnost, tada možeš ići i pomoći drugima. „Idi i pasi moju ovce“, rekao je Gospodin Petru.

Poniznost pred ljudima često je najbolji dokaz obnove pred Bogom.

Pretpostavimo da je moja duša izvan zajedništva; moje naravno srce tada će reći: moram ispraviti uzrok toga prije negoli mogu doći Kristu. Ali *On je milostiv* i, budući da znam to, jedini način da mu se vratim jest odmah, baš *takav kakav jesam*, a zatim se duboko ponizim pred Njim. Samo u *Njemu* i od *Njega* dobit ćemo ono što će obnoviti naše duše.

Da bi bio *istinski* obnovljen, kršćanin mora spoznati polaznu točku na kojoj je njegova duša napustila zajedništvo s Bogom tražeći vlastitu volju. … Zajedništvo s Bo-

gom nije potpuno obnovljeno, vlastito ja i njegova volja nisu potpuno slomljeni, dokle god kršćanin nije našao točku gdje je njegovo srce počelo gubiti svoju duhovnu osjetljivost, jer Božja prisutnost čini da to osjećamo.

Marljivost u tvom poslu je nešto sasvim ispravno, ali nemoj dopustiti da se ona postavi između tvoje duše i Boga. Ako je pomućeno tvoje zajedništvo s Njim pa sve manje osjećaš Njegovu blizinu, nastoj otkriti koji je uzrok tome i gledaj na Njega, jer On daje tim više milosti.

Ako se između naših duša i Boga ispriječi žalost, tako da se stvori nepovjerenje, to je grijeh. … Bilo da je uzrok žalosti nevolja ili uvreda, On može obnoviti. … Psalmist ne kaže: „Moram se pobrinuti za to da moja duša bude obnovljena, a onda se približiti Bogu“, nego: „On obnavlja moju dušu.“

Kako često Božja odsutnost uzrokuje to da, nakon što nismo cijenili Njegovu prisutnost, osjetimo Njegovu vrijednost!

Klizavim putem grijeha često se ide ubrzanim koracima, jer već prvi grijeh oslabi vlast i snagu onoga što jedino može spriječiti da počinimo još veće grijehe – Božje Riječi, kao i svjesnosti Njegove prisutnosti, koja Božjoj Riječi daje svu njezinu djelatnu snagu nad nama.

Nadasve je važno da naš unutarnji život bude u skladu s razinom naše vanjske aktivnosti, jer smo, u protivnom, u opasnosti da duhovno padnemo.

Iznenađujuće je što sve čovjek može vjerovati kada je prepušten samome sebi i bez Božjeg očuvanja izložen moći neprijatelja. Ponekad govorimo o zdravom razumu, o trezvenosti (što je vrlo dragocjeno), ali povijest nas uči da to samo Bog daje ili čuva za nas.

Svjetlo vječnosti

„Jer ovo vidljivo je za vrijeme, a ono nevidljivo je vječno.“
2. Korinćanima 4,18

Sjajno svjetlo vječnosti,
Ispuni mi srce sad.
Otjeraj svojim zrakama
Moj strah i brige moje sve.

Osjećam ... više negoli ikada da je sve ispraznost, osim onoga što je vječno. Svi to znamo, ali kako li će nam tek sve drugo izgledati glupo kada susretnemo ljubljenoga Gospodina!

Znam da sam loš radnik, ali znam da će doći čas kada će – osim vječne milosti i Njega, koji je njezin izvor – samo još jedno biti vrijedno sjećanja (ako će se to tada moći zvati sjećanjem): služba i rad za Onoga koji nas je ljubio.

Uskoro će doći vrijeme kada ćemo za sve što u našim životima i putovima nije bilo Krist reći: „Sve je to bilo gubitak."

Vjera bi trebala proniknuti i vidjeti ono što nije vidljivo: sve to dobiva svoju pravu vrijednost u drugom svijetu, a vjera, kad je živa, vidi ih tamo.

Kad na posljetku sretnemo Njega, nećemo požaliti ni jednu žrtvu.

Neka Gospodin milostivo potakne radnike za svoju žetvu. Moje srce je zaokupljeno samo time, osim kad je zaokupljeno s Kristom u Nebu, gdje će, po milosti, vječno prebivati. Sve više i više uviđam da je jedino stvarno ono što nije vidljivo ... i ne mogu zamisliti da bi moje srce moglo biti negdje drugdje.

Ako živimo da bismo služili Kristu, isplati se prolaziti kroz patnje ovoga svijeta; ali kakav nas god blagoslov tješio i hrabrio na tome putu to su, same po sebi, i dalje patnje.

Ne kloni ... jer ako stvarno radimo moramo biti više ili manje u borbi, kušnji i tuzi; jer to je djelo vjere, ako se radi u ljubavi i ustrajnoj nadi. Jer, iako blagoslovljeni plodovi već leže uz rub puta, i možda ih vidimo kako zriju, tek će velika žetva biti vrijeme radosti. Jasan pogled na to i čvrsta povezanost s time daje našem radu stvaran, dubok i svet karakter, kakav je i Njegov, i pokazat će se stvarnim u onaj dan. Moraš raditi sa suzama (jer radiš usred zla) ako želiš žeti s radošću. Ako i skupimo svoje snopove, oni su još uvijek nezaštićeni vani na polju. Stoga brižno pazimo na njih i čuvajmo ih dok ne budu pohranjeni u spremište.

Svjetlo novog stvorenja

Već sada zrake šalje nam.

Taj svijet blaženstva i sreće,

Očev dom, naš vječni je dom.

Lot je *vidio* dobro natapanu ravnicu i grad, zatim se nastanio i živio u njemu te se tako našao usred mjesta osude; dok je Abraham tražio *nevidljiv* grad te je uživao blagoslov i utjehu Božje prisutnosti kamo god je išao.

Kakve li sreće kada se nakon svršetka svih nevolja i sukoba „probudimo nalik Njemu". Vjernici, ne bi li to trebalo oživjeti vašu radost zbog susreta s Isusom? Ne bi li to trebalo potaknuti prezir prema svijetu i njegovim besmislenim radostima?

Neka ono što će nas voditi bude Gospodinova ljubav i odobrenje, a ne ono što je prolazno.

J. N. Darby

Pilgrim Portions

Biblijske slike i simboli

Ptica

Ptice su u Bibliji često slikovit prikaz zlih, đavolskih utjecaja (usp. Post 15,11; 40,17; Jer 5,27). Gospodin u svojoj prvoj usporedbi u Mateju 13 govori o pticama koje odnose sjeme što je posijano uz put, objašnjavajući time da đavao otima riječ iz srca slušatelja (Mt 13,4.19; usp. Mk 4,15). Taj đavolski karakter ptica jasno je pokazan u Otk 18,2, gdje je velika bludnica Babilon, slikovit prikaz kršćanstva bez Krista, označena kao „stanište svakom nečistom duhu i … svakoj nečistoj i mrskoj ptici“ (usp. Mt 13,32). Ista snaga zla koja je najprije htjela uništiti Božje djelo sada se ugnijezdila u tom Babilonu!

Od svih krilatih bića, po Zakonu su samo golubovi bili dopušteni za žrtvovanje kao čiste ptice (usp. Lev 1,14; Lk 2,24).

Životinja

Životinja ne može razlikovati između dobra iz zla i nema savjest. Zbog toga se u Bibliji oznaka „životinje“ ponekad koristi za stanje čovjeka koji nije u odnosu s Bogom (Ps 73,22; 74,19). Kralj Nebukadnezar za kaznu je od Boga dobio životinjsko srce (Dan 4,13 <16>). Četiri zvijeri u Dan 7,3-8 i obje zvijeri u Otk 13,1 i 11 simbolički prikazuju svjetske sile koje nemaju unutarnji, moralni odnos s Bogom.

Sisavci, koji su po Zakonu bili čisti i zbog toga su ih Izraelci smjeli jesti, morali su imati razdvojene papke i preživati (Lev 11,3) što u duhovnom smislu ukazuje na ispravan, siguran hod i stalnu zaokupljenost s onime što je hrana duši (Ps 1,2; 119,97; 139,24). Jestive ribe morale su imati peraje za kretanje i ljuske kao zaštitu od vanjskih utjecaja (Lev 11,9), što je prikaz duhovne snage u življenju i čuvanju od opasnosti (1 Pt 4,1.2; 1 Iv 5,18). One od ptica koje se hrane drugim životinjama ili strvinom nisu se smjele jesti (Lev 11,13-19). Ali smjele su se jesti one koje se hrane zrnjevljem, poput goluba, koji je bio propisan i kao žrtvena životinja, i prepelica, koje je je Bog dvaput dao svome narodu na njihov zahtjev da im dade mesa (Izl 16,13; Br 11,31). Od svih manjih životinja („od svih krilatih kukaca što hodaju četveronoške, Lev 11,21 i dalje) bile su dopuštene samo razne vrste skakavaca (Mt 3,4) koje su udovoljavale opisu: „... koje imaju stegna nad svojim nogama da njima skakuću po zemlji“, to jest, ono što se duhovno može izdići iznad nečistoće zemlje koja se nalazi pod prokletstvom grijeha. Sve ostale životinje

Bogu su bile odvratne i nisu se smjele jesti (Lev 11,10.12.13.20.23). Ti propisi Zakona vrijedili su za narod Izraela i ne vrijede za one koji su po vjeri u Gospodina Isusa otkupljeni od Zakona i njegova prokletstva (Gal 3,13; 4,5). Petar je morao naučiti tu pouku prije nego li ga je Bog poslao neznabošcu Korneliju (Dj 10,9-16). No ti propisi i dalje imaju preneseno duhovno značenje za nas (usp. Rim 15,4; 1 Kor 10,6.11).

Kao Stvoritelj, Bog skrbi za životinjski svijet (usp. Ps 36,7 <6>; Jon 4,11). U Tisućgodišnjem kraljevstvu će i životinje, oslobođene prokletstva, promijeniti svoje ponašanje i na svoj se način pridružiti slavljenju Njega, što je jasan dokaz u kako širokom opsegu će Zemlja tada biti očišćena, premda će zmija i dalje puzati po trbuhu i jesti prah (Ps 148,10; Iz 43,20; 65,25).

Četiri živa bića iz Ez 1,5 i Otk 4,6 u nekim se prijevodima Biblije nazivaju „životinje“, ali to nije ispravan naziv za ta simbolična bića koja nose obilježja Božje vladavine i Božjih sudova nad stvorenjem.

Živa bića

Četiri živa bića prvi put su opisana u Ez 1,5-14. U NZ ih nalazimo u Otkrivenju (Otk 4,6-9). Nalaze se u prijestolju Božjem i oko njega, a simboliziraju značajke Njegove vladavine i Njegovih sudova nad svijetom (Ez 1,26). Lica tih živih bića u Ez 1 odgovaraju onima u Otk 4. Lav govori o snazi, junac o postojanosti, čovjek o mudrosti a orao o iznenadnosti i brzini dolazećih sudova. Kod Ezekiela sva četiri bića nose sva četiri obilježja, dok u Otkrivenju svako biće izražava samo jedno od ta četiri obilježja. Dok su naplatci četiriju živih bića u Ez 1,18 svuda naokolo puni očiju, u Otk 4,6 i 8 veli da su „puna očiju sprijeda i straga“ kao i „uokolo i iznutra puna očiju“. I u Ez 1,28 i u Otk 4,3 uokolo prijestolja nalazi se duga.

Ezekiel je ta živa bića prepoznao kao kerube (Ez 10,20). Ne može se sa sigurnošću reći što znači naziv *kerub* (hebr. *keruv*, mn. *keruvim*). Objašnjava ga se kao „borac“, „djelatan“, „pouzdan sluga“ ili „velikaš, moćnik“. Kerubi, ili živa bića, imali su četiri krila (Ez 1,6).

Kada prorok Izaija opisuje Božje prijestolje, nad prijestoljem vidi serafe, čije ime znači „gorući“ (Iz 6,1-4). Serafi imaju šest krila kao i četiri živa bića u Otk 4 te kao i oni neprestano uzvikuju „svet, svet, svet“ (Iz 6,3; Otk 4,8).

Uspoređivanje oba starozavjetna opisa s onim u NZ-u dovodi nas do zaključka da su Ezekiel i Izaija, svaki za sebe, vidjeli samo dio veličanstvene slave Božjeg prijestolja, dok je Ivan otkrivena lica smio vidjeti svu Gospodinovu slavu. Ezekiel je pri pogledu na prikaz Božje slave pao na lice, a Izaija je povikao: „Jao meni! propadoh; jer čovjek sam nečistih usana i prebivam usred naroda nečistih usana: jer oči moje vidjele su Kralja, GOSPODINA nad vojskama“ (Ez 1,28; Iz 6,5). No za Ivana „vrata bijahu otvorena na nebu; i onaj glas koji najprije čuh, kao od trublje, što govoraše sa mnom (to jest glas Gospodina Isusa), reče: Uzađi ovamo“ (Otk 4,1).

Arend Remmers

(Biblische Bilder und Symbole)

€ 4,00

Na početku kršćanskog života često se pojavljuju mnoga pitanja.

Ova knjižica sadrži niz pisama koje je napisao vjeran i iskusan kršćanin, želeći pružiti odgovore na mnoga od tih temeljnih pitanja. Odgovori su jednostavni i jasni, namijenjeni vjernicima koji još nisu imali priliku baviti se sustavnim proučavanjem Biblije.

Objašnjene su sljedeće teme:

- Obraćenje
- Mir s Bogom
- Oslobođenje od grijeha
- Izabranje
- Novo rođenje
- Zajedništvo
- Posvećenje
- Vrijednost čitanja Božje riječi
- Molitva
- Krštenje
- Gospodnja večera
- Gospodnji stol
- Štovanje
- Služenje

www.zivarijec.org

- naručivanje Biblija, knjiga, brošura, kalendara -

www.komentaribiblije.org

- knjige, brošure, članci za čitanje na internetu -
- audio predavanja i propovijedi -